

**Zahtjev za prethodnu odluku koji je 20. travnja 2023. uputio Landgericht Dortmund (Njemačka) –
ASG 2 Ausgleichsgesellschaft für die Sägeindustrie Nordrhein-Westfalen GmbH/Land
Nordrhein-Westfalen**

(Predmet C-253/23, ASG)

(2023/C 261/16)

Jezik postupka: njemački

Sud koji je uputio zahtjev

Landgericht Dortmund

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: ASG 2 Ausgleichsgesellschaft für die Sägeindustrie Nordrhein-Westfalen GmbH

Tuženik: Land Nordrhein-Westfalen

Prethodna pitanja

1. Treba li pravo Unije, osobito članak 101. UFEU-a, članak 4. stavak 3. UEU-a, članak 47. Povelje Europske unije o temeljnim pravima te članak 2. točku 4. i članak 3. stavak 1. Direktive 2014/104/EU ⁽¹⁾, tumačiti na način da mu se protive tumačenje i primjena prava države članice kojim se oštećenoj strani koja je eventualno pretrpjela štetu zbog povrede članka 101. UFEU-a – utvrđene na temelju članka 9. Direktive 2014/104/EU ili nacionalnih odredbi s obvezujućim učinkom kojima se prenosi taj članak – onemogućava, osobito u slučajevima masovne štete vrlo male pojedinačne vrijednosti, da fiducijarno ustupi svoja potraživanja ovlaštenom pružatelju pravnih usluga kako bi ih on mogao naplatiti zajedno s potraživanjima drugih navodno oštećenih strana podnošenjem tužbe nastavno na odluku nadležnog tijela (tužba *follow-on*) ako ne postoje druge istovjetne zakonske ili ugovorne mogućnosti objedinjavanja potraživanja naknade štete, osobito zato što one ne dovode do presuda kojima se nalaže plaćanje odnosno ne mogu se ostvariti zbog drugih postupovnih razloga ili su objektivno neopravdane zbog ekonomskih razloga te bi stoga naročito pokretanje postupka za naknadu manjih šteta praktički bilo nemoguće ili u svakom slučaju pretjerano otežano?
2. Treba li pravo Unije u svakom slučaju tumačiti na taj način ako postupak za naplatu spornih potraživanja naknade štete zbog navodne povrede treba pokrenuti bez odluke koju su prethodno donijeli Europska komisija ili nacionalna tijela i koja ima obvezujućí učinak u smislu nacionalnih odredbi koje se temelje na članku 9. Direktive 2014/104 (takozvana tužba *stand-alone*) kad ne postoje druge istovjetne zakonske ili ugovorne mogućnosti objedinjavanja potraživanja naknade štete u svrhu pokretanja građanskopravnog postupka zbog razloga koji su već navedeni u prvom pitanju, a osobito ako se postupak naknade štete zbog povrede članka 101. UFEU-a inače uopće ne bi proveo ni u okviru javne provedbe (*public enforcement*) ni u okviru privatne provedbe (*private enforcement*)?
3. U slučaju potvrdnog odgovora na barem jedno od tih dvaju pitanja, treba li izuzeti iz primjene odgovarajuće odredbe njemačkog prava, ako se isključi tumačenje u skladu s pravom Unije, što bi dovelo do toga da su ustupanja u tom pogledu u svakom slučaju valjana te je moguće učinkovito ostvarivanje prava?

⁽¹⁾ Direktiva 2014/104/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 26. studenoga 2014. o određenim pravilima kojima se uređuju postupci za naknadu štete prema nacionalnom pravu za kršenje odredaba prava tržišnog natjecanja država članica i Europske unije (SL 2014., L 349, str. 1.)

**Zahtjev za prethodnu odluku koji je 28. travnja 2023. uputio Ustavni sud Republike Hrvatske
(Hrvatska) – E. P. protiv Ministarstva financija Republike Hrvatske, Samostalni sektor za
drugostupanjski upravni postupak**

(Predmet C-277/23, Ministarstvo financija)

(2023/C 261/17)

Jezik postupka: hrvatski

Sud koji je uputio zahtjev

Ustavni sud Republike Hrvatske

Stranke glavnog postupka

Podnositeljica ustavne tužbe: E. P.

Druga stranka u postupku: Ministarstvo financija Republike Hrvatske, Samostalni sektor za drugostupanjski upravni postupak

Prethodna pitanja

1. Trebaju li se odredbe članka 18., 20., 21. i 165. stavka 2. alineje 2. Ugovora o funkcioniranju Europske unije (SL C 202/1, 7. 6. 2016.) tumačiti na način da im se protive propisi države članice prema kojima roditelj gubi pravo na uvećanje godišnjeg osnovnog odbitka poreza na dohodak za uzdržavano dijete jer je tom djetetu, kao uzdržavanom studentu koji je ostvarivao slobodu kretanja i boravka u drugoj državi članici u svrhu obrazovanja, tako što je na temelju nacionalnih provedbenih akata koristio mjere iz članka 6. stavka 1. točke (a) Uredbe (EU) br. 1288/2013 Europskog parlamenta i Vijeća od 11. prosinca 2013. o uspostavi programa „Erasmus+”: programa Unije za obrazovanje, osposobljavanje, mlade i sport i stavljanju izvan snage odluka br. 1719/2006/EZ, 1720/2006/EZ i 1298/2008/EZ (SL L 347/50, 20. 12. 2013.) radi ostvarivanja mobilnosti studenta iz države članice s nižim ili srednjim prosječnim troškovima života u državu članicu s višim prosječnim troškovima života, kako su utvrđene kriterijima Europske komisije u smislu članka 18. stavka 7. te Uredbe, isplaćena potpora za mobilnost studenata čiji iznos prelazi propisani fiksni cenzus?
2. Treba li članak 67. Uredbe (EZ) br. 883/2004 Europskog parlamenta i Vijeća od 29. travnja 2004. o koordinaciji sustava socijalne sigurnosti (SL L 166/1, 29.4.2004.) tumačiti na način da mu se protive propisi države članice prema kojima roditelj gubi pravo na uvećanje godišnjeg osnovnog odbitka poreza na dohodak za uzdržavanog studenta koji je tijekom studijskog boravka u drugoj državi članici koristio potporu za mobilnost studenata iz članka 6. stavka 1. točke (a) Uredbe (EU) br. 1288/2013 Europskog parlamenta i Vijeća od 11. prosinca 2013. o uspostavi programa „Erasmus+”: programa Unije za obrazovanje, osposobljavanje, mlade i sport i stavljanju izvan snage odluka br. 1719/2006/EZ, 1720/2006/EZ i 1298/2008/EZ (SL L 347/50, 20. 12. 2013.)?

Zahtjev za prethodnu odluku koji je 28. travnja 2023. uputio Corte suprema di cassazione (Italija) – M.M., kao nasljednik M.R.-a/Ministero della Difesa

(Predmet C-278/23, Biltena ⁽¹⁾)

(2023/C 261/18)

Jezik postupka: talijanski

Sud koji je uputio zahtjev

Corte suprema di cassazione

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: M.M., kao nasljednik M.R.-a

Tuženik: Ministero della Difesa

Prethodna pitanja

1. Treba li članak 5. Okvirnog sporazuma o radu na određeno vrijeme koji su sklopili ETUC, UNICE i CEEP, priloženog Direktivi Vijeća 1999/70/EZ ⁽²⁾ od 28. lipnja 1999., [naslovljen] „Mjere za sprečavanje zlouporaba”, tumačiti na način da mu se protivi nacionalni propis poput onog talijanskog koji proizlazi iz članka 2. stavka 1. Zakona br. 1023 iz 1969. i članka 1. Ministarske uredbe od 20. prosinca 1971., kojim se predviđa da se na radna mjesta u trajanju od godinu dana (u skladu s člankom 7. Ministarske uredbe od 20. prosinca 1971. „u trajanju od najviše jedne školske godine”) za predavanje nevojnih predmeta u školama, ustanovama i tijelima mornarice i zrakoplovstva oružanih snaga zapošljava civilno osoblje koje nije zaposleno u sustavu državne uprave, a da se pritom ne predviđa navođenje objektivnih razloga kojima se opravdava produljenje ugovora (što se izričito predviđa člankom 4. navedene ministarske uredbe, u kojem se za drugo zapošljavanje propisuje smanjenje plaće), najdulje ukupno trajanje ugovora na određeno vrijeme i maksimalni broj produljivanja tih ugovora, pri čemu se ne predviđa ni mogućnost da ti nastavnici ostvare naknadu štete koju su eventualno pretrpjeli zbog takvog produljivanja, ako usto ne postoji radno mjesto nastavnika u tim školama na koje bi se mogli zaposliti?